

řízení zanikají, ale oživnou, bude-li vyrovnací řízení zastaveno. To zřejmě plyne nejen z doslovu zákona (slova ».... toliko na základě takového práva na oddělené uspokojení« a ».... ve prospěch tohoto práva«), nýbrž i z úvahy, že ustanovení druhé věty § 12 (2) vyr. ř. platí jen pro případ, že oddělné právo opět oživne, což předpokládá, že zaniklo, a že jinak, t. j. v případech, kde oddělné právo nabyté exekucí uhražovací nebo zajišťovací zahájením vyrovnacího řízení nezaniklo, není vzhledem k ustanovení § 11 (1) vyr. ř. vymáhajícimu věřiteli nijak bráněno v tom, by do roku po dni, co zabavení bylo vykonáno, neučinil návrh na povolení prodeje pokud se týče by nepokračoval řádně v prodejovém řízení. Bylo proto dovolacímu rekursu vyhověti a rozhodnouti, jak výše uvedeno, aniž bylo třeba řešiti také ještě další otázku, zda návrh na pokračování v prodejovém řízení vyhovoval předpisům § 54 prvý odstavec čís. 3 ex. ř.

### Čís. 10463.

**Ručení zaměstnavatele podle § 1315 obč. zák. platí jen proti třetím osobám. Předpis § 1304 obč. zák. předpokládá vlastní zavinění (spoluzavinění) poškozeného a bylo by lze ho použítí jen, kdyby bylo prokázáno, že poškozený použil zaměstnance, ač věděl (vědětí musel), že jest osobou nezdatnou, nebo, že spoluzavinil úraz jiným způsobem.**

**Opřen-li žalobní nárok jen o ustanovení automobilového zákona, jest použítí zvláštního předpisu § 2 (4) aut. zák., jemuž musí ustoupiti všeobecné ustanovení § 1302 obč. zák.**

(Rozh. ze dne 23. ledna 1931, Rv I 220/30).

Dvouspřežní vůz žalobcův, řízený kočím P-em, srazil se s automobilem, řízeným prvžalovaným Z-em a náležejícím druhému žalovanému, při čemž byl jeden kůň zabit, druhý poškozen. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud prvé stolice dvěma třetinami po právu proti oběma žalovaným. Odvolací soud nevyhověl ani odvolání žalobce ani odvolání prvžalovaného řidiče.

Nejvyšší soud nevyhověl ani dovolání žalobce ani dovolání prvžalovaného.

### Důvody:

Obě strany napadají rozsudek odvolacího soudu, žalobce, pokud bylo uznáno, že žalobní nárok je důvodem po právu jen dvěma třetinami, prvý žalovaný Rudolf Z., pokud bylo uznáno, že jest žalobní nárok důvodem po právu více než jednou třetinou.

Po právní stránce jest uvéstí toto: Především nelze souhlasiti s názorem, že v souzené věci stihá žalobce (poškozeného) spoluzavinění, protože použil kočího, jenž se ukázal nezdatným. § 1315 obč. zák. v doslovu III. dílčí novely jest ustanovením zvláštním, jímž bylo v zájmu bez-

pečnosti právního styku stanoveno ručení zaměstnavatele třetím osobám nejen pro cizí zavinění, nýbrž pro cizí jednání vůbec, to jest za jednání nezdatných zaměstnanců, to i tehdy, nebyla-li mu nezdatnost zaměstnancova známa. Toto ručení platí však jen proti třetím osobám a nezakládá se na vlastním zavinění zaměstnavatele, o něm bylo by lze mluvit jen, kdyby zaměstnavatel vědomě použil nezdatné osoby. Od toho úplně se liší norma § 1304 obč. zák. Toto ustanovení předpokládá vlastní zavinění, pokud se týče spoluzavinění poškozeného, a bylo by proto lze použití tohoto ustanovení v souzené věci jen, kdyby bylo prokázáno, že žalobce (poškozený) použil kočího Karla F-a, ač věděl, pokud se týče vědění musil, že jest osobou nezdatnou, anebo že spoluzavinil úraz jiným způsobem. Tento důkaz nebyl veden. Leč v souzené věci nelze použití ani ustanovení § 1302 obč. zák., podle něhož ručí za bezprávně způsobenou škodu, přispělo-li k ní více osob a nelze-li podíly jednotlivců na poškození určit, jakž tomu v souzené věci, všichni za jednoho a jeden za všechny. V tomto směru nelze přezírat, že žalobce opřel v první stolici žalobní nárok výhradně o ustanovení automobilového zákona ze dne 9. srpna 1908 čís. 162 ř. zák., nikoli o 30. hlavu občanského zákona (§ 7 aut. zák.). Jest proto použití zvláštního předpisu § 2 (4) aut. zák., jak ostatně správně učinil odvolací soud, proti kterémuž předpisu všeobecné ustanovení § 1302 obč. zák. musí ustoupiti, a jest tedy podle tohoto předpisu § 2 (4) aut. zákona dělit škodu, neboť jest kočí Karel F. proti žalovanému Rudolfovi Z-ovi »osobou třetí«. O rozdělení škody nemá automobilový zákon zvláštního předpisu. Soud má dělit škodu s uvážením všech okolností. Že tak nižší soudy neučinily při určení části nároků, uvedených v § 1 aut. zákona, nelze právem tvrditi a není nesprávného právního posouzení věci v tom, že určily nižší soudy část nároků, již žalovaní mají nahraditi, dvěma třetinami. Nebylo proto dovoláním vyhověti.

#### Čís. 10464.

**Žaloba pro zmatečnost (§ 529 čís. 2 c. ř. s.).**

Konečnou lhůtu jednoho měsíce, stanovenou v § 534, druhý odstavec, čís. 2 c. ř. s. k podání žaloby pro zmatečnost, jest počítati ode dne, kdy bylo doručeno rozhodnutí, napadené žalobou pro zmatečnost, straně procesně způsobilé nebo jejímu právému zástupci. Doručení straně procesně nezpůsobilé nebo jejímu nepravému zástupci jest rozhodujícím jen pro běh lhůty k řádnému opravnému prostředku.

Žaloba pro zmatečnost podle § 529 čís. 2 c. ř. s. není obmezena na případy, kde osobě duševně nemocné byl již zřízen zákonný zástupce, nýbrž vztahuje se i na případy, kde zákonný zástupce dosud zřízen nebyl.

Provádění znaleckého důkazu nemusí se za všech okolností státi bezprostředně před rozhodujícím soudem.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1931, Rv I 2079/30.)